

Hồi Thứ Bảy Mười Tám

TRUYỀN NHÂN LÔI CÔNG

Đinh Hạo cười lạnh lùng nói:

– Bạch Nho, người không ngờ chứ? Đây gọi là oan gia ngõ hẹp, nếu người muốn cầu cứu thì cứ tự nhiên!

Bạch Nho cũng bằng giọng điệu lạnh lùng không kém nói:

– Toan Tú Tài, người chớ có ngạo nghễ quá thế, người muốn gì bây giờ?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Bạch Nho, nợ cũ không nói làm gì, chúng ta hãy thanh toán nợ mới cái đã...

– Có nợ mới gì chẳng?

– Ở phụ cận Y Xuyên có lão tú tài tên Kha Nhất Nghiêu bị người đánh trọng thương, lúc sắp chết ủy thác ta đòi món nợ này

– Thế thì nợ này đòi bằng cách nào?

– Người phải biết trả nợ bằng cách nào chứ?

– Ha ha ha, Toan Tú Tài, mi nợ của bản Bảo bao nhiêu không?

– Tại hạ tổng kết một lần với Trinh Tam Giang sau

– Đêm nay là ước hẹn một mất một còn chẳng?

– Đúng vậy, phải có một người nằm xuống mới xong được. Rút kiếm đi!

Ánh kiếm lấp lánh chiếu sáng, song phương cùng vung kiếm trong tay, Đinh Hạo vận nội lực, kiếm khí hất ra xa tám thước, mặt mày Bạch Nho không khỏi tái mét, y phát giác công lực đối phương tiến thêm vài bậc.

Lần cuối họ giao thủ với nhau là trong tuyệt cốc, lúc đó Đinh Hạo chưa tu luyện Huyền Tuyền chân kinh. Đinh Hạo lạnh lùng hét một tiếng:

– Nạp mạng đi

Kiểm thế mạnh như sấm sét, tiếng va chạm binh khí đinh tai nhức óc, kiếm quang lấp lánh, Bạch Nho liên tục thụt lùi, Đinh Hạo chẳng để đối phương có cơ hội hít thở, nhanh lẹ đánh ra chiêu thứ hai

Bạch Nho nghiêng răng gom hết công lực bình sanh ra một kiếm, thế kiếm mạnh như vũ bão.

Y miễn cưỡng tiếp xong chiêu này, nhưng thân hình chao đảo liên tục

Đinh Hạo hét to một tiếng, đánh ra tuyệt chiêu Càn Khôn thế mạnh long trời lở đất.

Song kiếm va chạm, bông lửa tung tóe, xen lẫn tiếng gió vù vù rạch xé hư không, kể đó một tiếng hự vang lên, chỉ thấy Bạch Nho loạn choạng lùi ra bảy tám bước cơ hồ té ngã xuống đất, hai vai rướm máu. Đinh Hạo vấy vòng thanh kiếm hết

– Người tiếp một kiếm này mà không chết cũng đáng tự hào lắm rồi, bây giờ người có di chúc gì không?

Bạch Nho hung tợn gầm thét hỏi:

– Người hãy xem đây!

Y vừa gầm thét, vừa vấy tay trái một cái, liền có một màng lưới tơ mỏng mắt thường nhìn không thấy lao vào người người Đinh Hạo.

Đinh Hạo thất kinh, vội tung kiếm ngang dọc chém tới, thoáng chạm vào lưới liền giật bắn người lên, tấm lưới chẳng biết theo bằng vật gì mà cứng chắc chém không đứt, muốn lui ra thì đã muộn

Chỉ trong nháy mắt, màng lưới gần như vô hình đó ôm sát cả người lẫn kiếm trong lúc quýnh quáng hấn vận công vùng vẫy, bất giác kinh tâm táng đờm, chẳng biết đây là loại dây tơ gì mà còn cứng chắc hơn cả thép.

Bạch Nho đắc ý cười ha ha nói:

– Toan Tú Tài, mi phải chết chắc thôi!

Đinh Hạo phùng mang trợn mắt, nhưng vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nói:

– Chưa chắc!

Bạch Nho cầm kiếm trên tay, lạnh lùng bảo:

– Toan Tú Tài, bản nho có thể từng kiếm một tiền người về Tây Phương, nhưng không cần thiết, ta cứ từ từ thưởng thức người toàn thân thối nát mà chết. Cho người biết, lưới này là Huyết La Vồng làm bằng Hắc Tầm Tơ thuộc loại kỳ độc ở Nam Hoang, mi cứ từ từ hưởng thụ!

Đinh Hạo nộ hỏa xung thiên, nhưng vẫn giữ tác phong của sư phụ “Lâm nguy bất loạn”, nghĩ nát óc tìm cách thoát thân, trải qua một thời gian cảm thấy trong người không có dị trạng nào cả, mới nhớ ra trong mình có mang Tị Độc Châu vì thế độc chất không xâm nhập được, thế rồi hấn bớt lo phần nào nhưng chưa phá rách được mảnh lưới vẫn còn là mối họa, nếu để Bạch Nho phát hiện lưới độc không công hiệu thì nguy to.

Một hồi khá lâu, quán nhiên Bạch Nho biến sắc nói:

– Toan Tú Tài, không ngờ mi chẳng sợ độc, ta đánh giá lầm người!

Đinh Hạo bối rối vô cùng, nhưng vẫn nói:

– Thứ độc cởn con này làm gì được ta!

Bạch Nho bỗng từ trong túi áo lấy ra vài thanh kiếm nhỏ, cười giọng nham

hiểm nói:

– Toan Tú Tài, ta là tay thiện xạ phi kiếm chắc mi đã biết, bây giờ bản nhân dùng mi là đích để phóng!

Cây kiếm nhỏ trong tay Bạch Nho làm Đinh Hạo liên tưởng đến Lôi Công Trủy trong mình hắn, cây trủy này đã cắt được dây xích buộc Toàn Tri Tử, thế thì vẫn cắt được Huyết La Vồng này thôi.

Hắn nghĩ tới đây bèn từ từ uốn khúc bàn tay vào túi gấm lấy ra Lôi Công Trủy rồi vận nội công, cây trủy lập tức toát ra màu huyền trắng, nhẹ nhàng cắt một phát, Hắc Tầm Tơ rần chắc như sắt thép liền rách toét ra, Đinh Hạo mừng quýnh, cánh tay ngang dọc rạch cắt, mảnh lưới bị phá tan nát. Bạch Nho trợn mắt há mồm, sau một hồi lâu mới điên cuồng gầm lên:

– Lôi Công Trủy!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Người cũng biết cây trủy này ư?

Bạch Nho xúc động mãnh liệt nói:

– Toan Tú Tài, mi lấy đâu được cây trủy này?

Đinh Hạo bủ môi nói:

– Người thắc mắc làm gì?

Bạch Nho hoảng hốt nói:

– Cây trủy của ta sao ta lại không thắc mắc!

Đinh Hạo cả kinh, trầm giọng:

– Cây trủy của người?

Bạch Nho trợn mắt, giọng nói như điên như khùng:

– Người lấy từ đâu ra thanh trủy này?

Đinh Hạo trấn tĩnh lại bảo:

– Đi mòn đế giấy mà chẳng tìm ra, bây giờ hội ngộ chẳng nhọc sức chút nào...

– Ý mi muốn gì?

– Bạch Nho không ngờ người chính là Âu Dương Khánh Vân, truyền nhân của Lôi Công.

Mặt mày Bạch Nho tái mét, liên tục thụt lùi ra sau, xúc động hỏi:

– Sao người biết?

Đinh Hạo tay phải cầm kiếm, tay trái cầm trủy thủ tiến tới gần Bạch Nho:

– Người có nhớ thiếu nữ ở Thiên Âm động tại Hình Sơn Hắc Thanh Cốc không?

Mặt mày Bạch Nho thắm biến, giọng nói uất nghẹn:

– Nàng... nàng... thế nào rồi?

Đinh Hạo nghiêng răng kêu cồm cộp:

– Nàng gặp người phụ bạc, bị bỏ rơi trong thạch động rừng sâu núi thẳm, trải qua mấy độ phong sương, trông ngóng mỗi mòn người tình phũ phàng chẳng thấy trở về, nàng đã sớm mất đi hứng thú cuộc sống, nhưng vì đứa con bé dại tên Tiểu Vân, nàng đã phải lay lắt chịu khổ sống đến hôm nay.

Gương mặt Bạch Nho co rúm, toàn thân rung rẩy, giọng điệu hốt hải:

– Nàng, nàng đã có con?

– Đúng vậy, phải nói là đứa con nghiệt chủng?

– Nàng... nàng... nói những gì?

– Tại hạ vì muốn giải nguy cho người bạn, cần dùng đến Lôi Công Trủy, nên đã tốn biết bao gian nan tìm đến Thiên Âm Động, tuy nàng đồng ý cho mượn Lôi Công Trủy, nhưng ủy thác tại hạ làm một việc...

– Việc gì vậy?

– Nhờ ta tìm gặp người tình phụ bạc đó, dùng thanh trủy đâm vào ngực hắn, vì người tình phụ nghĩa đó từng tuyên thệ bằng thanh trủy thủ này, mà người đó lại chính là các hạ!

– A! Trong tiếng kêu thất thanh hãi hùng, trường kiếm và vài thanh tiểu kiếm cùng một lúc rớt xuống đất.

Đinh Hạo lạnh lùng:

– Âu Dương Khánh Vân, người làm tổng giám Vọng Nguyệt Bảo và cũng trở thành con rể cứng của Trịnh Tam Giang, sau này có thể thừa kế bá nghiệp của Trịnh Tam Giang, có thể nói là xuân phong đắc ý lắm rồi, nhưng chỉ làm khổ cô gái đáng thương đó thôi.

Bạch Nho điên cuồng rống lên:

– Đừng nói nữa!

Đinh Hạo vẩy Lôi Công Trủy một cái, lạnh lùng nói:

– Thọ nhận ủy thác của người, ta phải có trách nhiệm làm tròn, bây giờ người còn gì để nói nữa không?

Bạch Nho gục đầu xuống, một lúc lâu y mới ngước đầu lên, hai khước mắt rướm rướm lệ, ngơ ngẩn hỏi:

– Người muốn giết ta?

Đinh Hạo lời nói cương quyết như sắt thép:

– Đương nhiên, người có thể cầm kiếm lên tận lực phản kháng!

Bạch Nho cười thảm thiết:

- Ta không muốn phản kháng!
- Người nhắm mắt chịu chết chẳng?
- Phải!

Đinh Hạo trông thấy y đau khổ và có vẻ ăn năn, nhưng không thể vì thế mà buông tha y, người này háo dan ham lợi, vô tình vô nghĩa, ai biết được y thực tâm hay giả vờ.

Hắn nghĩ tới đây, lượn mình nhảy tới, dùng Lôi Công Truy trở vào ngực đối phương, nói bằng giọng điệu lạnh lùng:

- Người thực lòng chết không oán hận?

Hai mắt của Bạch Nho nhắm nghiền lại, nói:

- Ta có lỗi với mẹ con nàng, tội thực đáng chết.

Dưới tình cảnh thê lương như thế, Đinh Hạo không sao nhẫn tâm hạ thủ, lại nói:

- Nếu người có di chúc tại hạ sẽ truyền đạt giùm cho.

Bỗng Bạch Nho trợn to đôi mắt, nhảy lùi ra sau, điên cuồng gầm lên:

- Ta không thể chết... ta không thể chết...

Đinh Hạo bủ môi hỏi:

- Tiếc thành tựu hiện tại ư?

Bạch Nho rướm lệ, nghiêng răng nói:

- Ta... ta phải gặp mặt con ta một lần...

Đinh Hạo hồi tưởng hai mẹ con nàng sống cách biệt thế gian đó không khỏi ngậm ngùi, hắn càng cảm thấy tội trạng Bạch Nho không thể tha thứ được, bèn lạnh lùng bảo:

- Theo ta thì chẳng cần thiết vì hại mẹ con nàng không muốn gặp người đâu.

Bạch Nho uất nghẹn nói:

- Toan Tú Tài, ta sai rồi, ta đáng chết, ta đã đánh mất tình nghĩa phu thê và tình phụ tử.

Đinh Hạo bất giác động lòng, nhưng thiết tưởng từ khi ra giang hồ đến nay đã bị lừa biết bao phen, nhân tâm quỷ quyết khó lường, đối phương là rể của Trịnh Tam Giang, lại là hung thủ sát hại Kha Nhất Nghiêu, thêm vào lời hứa với thiếu phụ ở Hắc Thạch Cốc, bất cứ giá nào cũng không thể buông tha y. Hắn nghĩ thế bèn nói:

- Hạng người như người lại có tình phụ tử sao?
- Toan Tú Tài, ta chỉ cần gặp mẹ con nàng một lần, sau đó ta sẽ tự quyết!

– Người sát hại Kha Nhất Nghiêu thì bỏ qua sao?

– Giang hồ hiểm ác, ta không giết người thì người cũng giết ta. Người cũng giết người của bản bảo chẳng ít...

– Nhưng còn lời hứa với người đó thì sao?

– Người buộc phải làm thế sao?

– Đương nhiên!

Bạch Nho vạch áo lấy ra một sọ người màu trắng

Đinh Hạo cả kinh kêu kên:

– Thực Nhục Khô Lâu! Bất giác lùi ra sau vài bước, giận đến nổi nghiến răng ken két.

Bạch Nho lạnh lùng:

– Toan Tú Tài, chẳng phải ta không giết được người, cùng lắm lưỡng bại câu vong, nhưng ta đã không làm thế!

– Người muốn dùng vật này uy hiếp ta?

– Ta chẳng muốn uy hiếp người làm gì, vì ta đã phạm tội không thể tha thứ, nhưng ta chưa muốn chết bây giờ. Ta biết nàng hận ta, ta muốn được chết dưới tay nàng!

– Công lực của nàng không đủ sức giết người

– Toan Tú Tài người bảo ta làm thế nào người mới tin ta?

– Ai tin được người?

Gương mặt Bạch Nho biến đổi liên tục, sát khí trong mắt lúc ẩn lúc hiện...

Đinh Hạo lo lắng vô cùng, hấn nhủ thầm: Thực Nhục Khô Lâu là loại tối độc, nếu ngậm Tị Độc Châu trong miệng chẳng biết có công hiệu không?

Bỗng nhiên Bạch Nho thở dài ném Thực Nhục Khô Lâu ra sau lưng, Đinh Hạo bất giác kinh ngạc không hiểu được hấn, hai tay Bạch Nho buông thông, ngược đầu nhìn trời xanh, gầm lên:

– Tự tại ác nghiệt, đành phải đền tội. Toan Tú Tài, người ra tay đi!

Hành động này ngoài sức tưởng tượng của Đinh Hạo, chỉ trong giây lát hấn hiểu ngay rằng Bạch Nho thật tình hối hận việc đã làm. Hấn bèn nói:

– Bạch Nho, tại hạ tin tưởng người lần này, người cứ đi gặp vợ con người.

Bạch Nho chẳng biểu lộ thần tình vui mừng gì cả, ngược lại còn nói giọng đau thương:

Toan Tú Tài, mục đích của ta chỉ muốn gặp mẹ con nàng lần cuối, ta làm như thế người phải tưởng tượng được, so với cái chết dưới kiếm người càng nặng nề hơn gấp trăm ngàn lần, nhưng ta không thể chẳng làm thế...

– Người nói cũng có lý!

– Nhất niệm sai lầm trở thành thiên cổ hận, tham vọng làm mờ lương tri ta, cứ mãi muốn vang danh thiên hạ, bây giờ ta giác ngộ rồi, công danh lừng lẫy như Hắc Nho thì được gì? Như Toan Tú Tài người cũng thế thôi Muộn rồi, bây giờ còn gì nữa...

Đinh Hạo nhìn Lôi Công Trủy trong tay trầm giọng nói:

– Vật này hiện giờ không thể hoàn trả người được, ta phải chính ta đem tới Hắc Thạch Cốc hoàn trả cho nàng!

Bạch Nho chẳng chút do dự trả lời:

– Dương nhiên!

– Đinh Hạo cất thanh trủy vào túi, tra trường kiếm vào bao, đưa tay ra nói:

– Người cứ đi tự nhiên

Bạch Nho xúc động nói:

– Toan Tú Tài, kiếp này tại hạ e rằng không thể hoàn trả món ân tình này cho người, đành hẹn kiếp lai sinh vậy! Dứt lời xoay người...

Đinh Hạo sức nhớ một việc:

– Người khoan đi đã!

Bạch Nho xoay người lại hỏi:

– Người đổi ý?

– Không phải, ta có điều muốn hỏi người!

– Xin nói!

– Trịnh Tam Giang âm mưu đối phó Hắc Nho, người biết rõ nội tình chứ?

Bạch Nho cau mày, ngập ngừng nói:

– Ta không nói được không?

– Tại sao?

– Trịnh Tam Giang đối xử ta rất tốt, dù sao ta và người vẫn có tình con rể, ta không thể làm việc thương hại đến người được!

Đây quả thật là câu nói đường đường chánh chánh của đại trượng phu, Đinh Hạo bất giác cứng miệng.

Bạch Nho lại nói:

– Ngoại trừ người dùng võ lực ép buộc ta buộc ta phải phụng cáo!

Đinh Hạo cười lạnh lòng nói:

– Toan Tú Tài ta không phải hạng người đó

Ngay lúc này, một bóng người thấp thoáng ẩn hiện ra. Bạch Nho thất thanh hô

lên:

– Phó tổng giám!

Người hiện thân chính là Phi Nhược Ngu, y ben nhìn Bạch Nho mỉm cười nói:

– Chúc tổng giám của bản Bảo khuyết vị rồi.

Bạch Nho trông Đinh Hạo không có phản ứng gì, bất giác kinh ngạc hỏi:

– Các người... là...

Đinh Hạo ngắt lời:

– Quan hệ giữa chúng ta người chớ hỏi làm gì, người hãy đi đi, nếu để đồng hành của người phát giác, thì e người muốn đi cũng chẳng kịp.

Bạch Nho cúi đầu trầm tư giây lát, nói:

– Toan Tú Tài, ta có một bí mật nói cho người nghe, gọi là một chút tạ ơn...

Đinh Hạo động lòng hỏi:

– Bí mật gì?

– Lôi Công Truy có thể phá Thạch Văn Kiếm!

Đinh Hạo nghe nói vui mừng chẳng ít, hắn luôn lo lắng không biết cách gì để đối phó với Thanh Văn Kiếm của Độc Tâm Phật

Bạch Nho lại tiếp

– Diệu dụng của Thạch Văn Kiếm là hào quang trắng toát ấy, bất cứ võ khí nào cũng không thể xâm nhập, nhưng chỉ có Lôi Công Truy là xâm nhập được, dựa vào nội lực của người có thể pháp huy uy lực của thanh truy một cách dễ dàng.

Đinh Hạo gật đầu nói:

– Đa tạ

– Đừng khách sáo

Phi Nhược Ngu nói:

– Tổng giám có lời gì nói lại chẳng?

Bạch Nho nghiêm túc nói:

– Từ bây giờ ta không còn là tổng giám Vọng Nguyệt Bảo nữa..., đúng rồi, xin người chuyển lời đến Trịnh Nguyệt Ngan rằng ta gặp phải kinh địch ở Hình Sơn, sẩy chân rơi xuống cốc chết rồi

– Tại hạ nhất định sẽ truyền đạt

– Lượng thứ cho ta không hẹn ngày tái ngộ! Dứt lời y phi thân mất dạng.

Phi Nhược Ngu lên tiếng:

– Tiểu thúc thúc, người lẽ ra phải giết chết y

Đinh Hạo lắc đầu:

– Người học võ phải hội đủ Thiên Đạo và Võ Đạo, có việc cần làm có việc không nên làm, Nhược Ngu, người cũng nên đi đi, không khéo bị họ phát giác thì hỏng việc.

– Vâng! Phi Nhược Ngu lượn mình ẩn vào núi.

Đình Hạo vui mừng không tả xiết, chuyến này đi không hề lãng phí, điều thứ nhất hắn hoàn thành tâm nguyện với thiếu phụ ở Hắc Thạch Cốc. Thứ hai, coi như bớt đi hai kình địch lợi hại là Bạch Nho và Thạch Văn Kiếm của Độc Tâm Phật.

Hắn chờ hồi lâu vẫn không thấy Thợ Dao Phong lão ca hiện thân, bất giác cảm thấy lo ngại sợ lão gặp phải kình địch. Hắn nghĩ đến đây bèn phi thân và trong hang núi.

Khoảng canh tư Đình Hạo lên tới một ngọn núi, chỉ thấy đá núi láng bóng, cỏ dại thưa thớt, chính là ngọn núi trọc, ngay giữa ngọn có một cây Tùng cao chót vót dựa vào một tảng đá lớn.

o O o